

- Võ công thì làm cái quái gì? Mối thâm tình của ta mới ít kẻ bì kịp. Lão này không đáng là tri kỷ của ta.

*** vietkiem.com ***

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI CHÍN
NGÔ LỤC KỲ HÁT KHÚC TRẦM GIANG

Vi Tiểu Bảo làm gì có bản lĩnh như Hồ Dật Chi bóp nát gỗ ra như tương, liền rút dao trủy thủ nhẹ nhàng cắt lấy một góc khác của cái bàn trà đặt lên ghế. Tiện tay gã cầm dao trủy thủ thái cái bàn trà thành mấy miếng rồi tuyên bố:

- Vi Tiểu Bảo này mà không lấy được A Kha làm vợ thì cũng như góc bàn trà đây, để cho người ta chặt làm tám mảnh lớn.

Quần hào thấy thanh trủy thủ của y sắc bén ghê gớm đều lấy làm kinh dị. Nhưng lời tuyên thệ của gã khiến người ta phải phì cười.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hồ đại ca! Đại ca đã nói vậy thì tiểu đệ không phải làm chàng rể của đại ca rồi. Từ nay chúng ta có thể kết làm anh em được.

Hồ Dật Chi nổi lên tròng cười sảng khoái, dắt tay Vi Tiểu Bảo ra đầu thuyền, quỳ xuống trước vầng nguyệt tỏ, lão tuyên thệ:

- Bữa nay Hồ Dật Chi và Vi Tiểu Bảo kết nghĩa huynh đệ. Từ đây sắp tới chung hưởng hạnh phúc, chia xẻ hoạn nạn. Nếu trái lời thề, nguyện chết chìm dưới đáy sông.

Vi Tiểu Bảo cũng thề như lão, nhưng câu sau cùng gã thêm vào: "Nếu trái lời thề, Vi Tiểu Bảo này nguyện chết chìm ở đáy sông Liễu Châu"

Gã nghĩ bụng:

- Ta quyết chẳng bao giờ trái đạo với Hồ đại ca. Vạn nhất ta có điều lầm lỗi thì sau này chẳng đến tỉnh Quảng Tây nữa, làm sao mà chết chìm ở đáy sông Liễu Châu này được. Còn trên các sông ngòi khác dĩ nhiên không kể đến.

Hai người phát thệ xong nổi lên tròng cười ha hả, dắt tay nhau trở vào khoang thuyền, mỗi tình huynh đệ càng thêm thân thiện.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đưa lời chúc mừng hai người.

Bốn người lại ngồi vào uống rượu.

Ngô Lục Kỳ sợ hai anh si ngốc này lại nói đến chuyện Trần Viên Viên và A Kha, làm y phải phát chán tai, liền lên tiếng:

- Chúng ta nên về thôi!

Hồ Dật Chi gật đầu nói:

- Hay lắm! Mã huynh, Vi huynh đệ! Hồ mõ có điều thỉnh cầu là để A Kha cô nương cho Hồ mõ đưa về Côn Minh.

Mã Điều Hưng chẳng có chi phải quan tâm về lời thỉnh cầu của lão nhưng Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Đại ca đưa nàng về Côn Minh làm chi?

Hồ Dật Chi thở dài đáp:

- Bữa trước Trần Viên Viên cô nương ở trong Tam Thánh am cùng con gái nàng nhận nhau. Sau A Kha bỏ đi, tối hôm ấy nàng ưu phiền sinh bệnh, miệng không ngớt la gọi: "A Kha! A Kha! Sao Kha nhi không trở lại với má má?" Có lúc nàng vừa khóc vừa nói: "A Kha con ơi! Má má chỉ có một mình con là món bảo bối để nâng niu. Má má nghĩ đến con lại đau khổ đến cùng cực". Hồ mõ thấy nàng đau đớn vì mẫu tử chia lìa, trong lòng không an mới theo dõi đến đây. Dọc đường Hồ mõ đã ráng khuyên A Kha cô nương trở vào trông coi mẫu thân, nhưng y nhất định không chịu. Vụ này lại không thể dùng sức mạnh để cưỡng ép nên Hồ mõ đành thúc thủ mà chỉ ngấm ngấm theo dõi. Hồ mõ hy vọng có ngày khuyên giải được cô hồi tâm chuyển ý. Bây giờ cô bị các vị bắt rồi. Nếu Mã hương chủ bảo cô có chịu về Côn Minh với mẫu thân mới thả thì may ra cô ta phải theo lời.

Mã Điều Hưng đáp:

- Tiểu đệ không có ý kiến về vụ này, xin để tùy ý Vi hương chủ muốn sao cũng được.

Hồ Dật Chi quay sang bảo Vi Tiểu Bảo:

- Vi huynh đệ! Huynh đệ muốn lấy A Kha làm vợ, ngày tháng còn dài, hà tất phải cấp bách trong lúc nhất thời. Nhưng nếu Trần Viên Viên cô nương bị bệnh liệt giường, từ đây nàng không được thấy mặt con gái lần nào nữa, há chẳng là... mối hận chung thân ư?

Giọng nói của lão có vẻ nghẹn ngào.

Ngô Lục Kỳ ngấm ngấm lắc đầu, nghĩ bụng:

- Lão này bao nhiêu khí phách anh hùng đã tiêu tan hết, uỷ mỵ chẳng khác gì đàn bà. Lão đã vì một mục ái thiếp của Ngô Tam Quế mà điên đảo thần hồn thì còn đâu chí khí của trang hảo hán? Trần Viên Viên là mối hoạ khởi thủy làm mất giang sơn nhà Đại Minh. Lần sau lão gia cầm quân đánh xuống Côn Minh thì việc đầu tiên là chém mục một đao cho rồi đời.

Vì Tiểu Bảo đứng dậy nói:

- Đại ca muốn đưa nàng về Côn Minh cũng được nhưng... nhưng chẳng dẫu gì đại ca, tiểu đệ đã cùng nàng làm lễ bái đường mà nàng nhất định không chịu thành thân với tiểu đệ, đòi cải giá lấy gã Trịnh công tử kia. Nếu nàng ưng chịu làm phu thê với tiểu đệ thì tự nhiên có thể buông tha với đệ được.

Ngô Lục Kỳ nghe nói tới đây nổi giận đùng đùng không nhịn được nữa. Lão đập tay thật mạnh xuống kỷ trà, bao nhiêu hồ rượu cùng cốc chén đổ vỡ tan tành. Lão lớn tiếng:

- Hồ đại ca! Vì huynh đệ! Vì tiểu cô nương này không chịu trở về tương hội với mẫu thân là phạm tội đại bất hiếu. Y đã cùng Vi huynh đệ làm lễ bái đường tức là nên nghĩa vợ chồng. Sao lại còn đi theo Trịnh công tử? Thế là phạm tội đại bất trinh. Người phụ nữ đã bất hiếu bất trinh thì còn để sống trên thế gian này làm chi nữa?...

Lão hầm hầm nói tiếp:

- Tướng mạo y càng xinh đẹp bao nhiêu thì nhân phẩm y càng tồi bại bấy nhiêu. Ngô mỗ phải đi bẻ cổ con mẹ nó đánh "cắc" một cái cho rồi đời, khiến người ta khỏi phải nghe đến y mà bực mình.

Đoạn lão lớn tiếng giục thuyền phu:

- Bơi thuyền lẹ đi! Lẹ đi!

Hồ Dật Chi, Vì Tiểu Bảo và Mã Điều Hưng cả ba người ngo ngắc nhìn nhau, sắc mặt biến đổi. Ba vị thấy lão oai phong凛冽, sát khí đằng đằng, trán nổi gân xanh ra chiều phẫn nộ đến cực điểm, chẳng ai dám đưa lời khuyên giải.

Con thuyền dần dần tiến vào gần bờ, Ngô Lục Kỳ lớn tiếng hỏi:

- Đồi nam nữ đó đâu?

Một người trên thuyền khác đáp:

- Chúng bị cột ở trong này.

Ngô Lục Kỳ nhìn bọn thủy thủ vẫy tay một cái. Con thuyền chở quần hùng quay đầu về mé đông rồi bơi lại gần thuyền nhỏ kia.

Ngô Lục Kỳ nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi huynh đệ! Chúng ta là anh em trong hội, tình thân như cốt nhục. Tiểu huynh không nỡ để hiền đệ đắm đuối nữ sắc mà hư hỏng đời người. Bữa nay tiểu huynh quyết đoán để gỡ vụ này cho hiền đệ.

Vi Tiểu Bảo kinh hãi cất tiếng run run:

- Vụ này... vụ này... nên thương lượng cẩn thận đã...

Ngô Lục Kỳ quát lên:

- Còn thương lượng gì nữa?

Vi Tiểu Bảo thấy hai thuyền đã gần nhau, lòng nóng như lửa đỏ. Gã nói:

- Mã đại ca! Xin đại ca khuyên can giùm cho.

Ngô Lục Kỳ nói:

- Trong thiên hạ thiếu gì con gái tử tế? Vi hiền đệ cứ trông vào ta đây. Ta sẽ tìm cho hiền đệ một cô vợ xứng tâm vừa ý. Hà tất phải quyến luyến con người hạ tiện này?

Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi, miệng ấp úng:

- Hời ôi!... Cái đó... cái đó...

Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Một người nhảy vọt qua thuyền đối diện. Chính là Hồ Dật Chi.

Lại thấy lão chui ngay vào khoang thuyền rồi chuồn ra đằng lái. Trong tay lão ôm một người, thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Hồ Dật Chi nhảy vọt lên bờ. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống, lão đã đi xa mấy chục trượng. Thanh âm lão còn vọng lại:

- Ngô đại ca! Mã đại ca! Vi huynh đệ! Lão phu thực có điều không phải, sau này sẽ đến tạ tội để tùy các vị trách phạt.

Tiếng nói mỗi lúc một xa, nhưng trung khí đầy rẫy, ai nghe cũng rõ ràng.

Ngô Lục Kỳ vừa kinh hãi vừa tức giận, những muốn rượt theo, nhưng thấy Hồ Dật Chi đã đi xa rồi. Lão thôi không đuổi nữa, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rồi không nhìn được bật lên tràng cười ha hả.

Vi Tiểu Bảo cũng vỗ tay cười rộ. Gã biết Hồ Dật Chi ôm A Kha chạy đi, đem cô về tương hội với Trần Viên Viên.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai con thuyền áp mạn vào bờ. Anh em trong Thiên Địa Hội đem Trịnh Khắc Đẳng ra.

Vi Tiểu Bảo quát mắng:

- Tổ bà nói! Người giết hại anh em trong Thiên Địa Hội của ta, còn toan gia hại cả đến sư phụ ta nữa. Người là con chó chết! Người lại biết rõ A Kha cô nương là vợ ta mà người còn quát quýt với nàng hoài.

Gã nói rồi tiến lại đứng dạng chân ra, tát vào mặt Trịnh Khắc Đẳng mấy cái "bốp bốp".

Trịnh Khắc Đẳng vừa rồi chìm xuống sông đã uống nước no, lại bị anh em Thiên Địa Hội đánh như đòn. Hắn ngồi thù ra, ra chiều đau đớn. Vi Tiểu Bảo dữ tợn như hung thần, hắn biết là nguy rồi, đành năn nỉ:

- Vi... Vi... Vi đại nhân! Xin đại nhân nể mặt gia gia tại hạ mà tha tội cho. Từ nay trở đi, tại hạ... tại hạ không dám nói với A Kha cô nương một câu nào nữa.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu nàng nói với người thì sao?

Trịnh Khắc Đẳng đáp:

- Cô có nói với tại hạ, tại hạ cũng chẳng trả lời. Nếu không thì... không thì...

Không thì làm sao, hắn ấp úng mãi không nói nên lời.

Vi Tiểu Bảo quát:

- Miệng người nói như đít người ta. Trước hết ta hãy cắt lưỡi người đi, khiến người có muốn nói với nàng cũng không được nữa.

Gã rút đao trủy thủ ra quát:

- Thè lưỡi ra!

Trịnh Khắc Đẳng chẳng còn hồn vía nào nữa, vội đáp:

- Tại hạ nhất quyết không nói với y. Nếu tại hạ còn nói một câu... sẽ là quân chó đẻ.

Vì Tiểu Bảo vẫn sợ Trần Cận Nam trách phạt, không dám giết hắn. Gã cầm tay trái hắn giơ lên.

Xẹt một tiếng, gã đã cắt đứt một ngón tay út của Trịnh Khắc Đẳng và bảo hắn:

- Từ nay người còn dám vô lễ với sư phụ ta, hoặc sát hại anh em Thiên Địa Hội, hay quẩn quít với A Kha cô nương là ta đâm lưỡi đao này vào trái tim người đó.

Gã giơ đao trủy thủ khế liệng đi, lưỡi đao cắm vào đầu thuyền ngập đến tận chuôi.

Trịnh Khắc Đẳng vội la lên:

- Không dám! Không dám! Tại hạ không dám đâu...

Vì Tiểu Bảo quay lại bảo Mã Siêu hưng:

- Mã đại ca! Hắn bị anh em Gia Hậu đường bắt được, xin đại ca phát lạc.

Mã Siêu Hưng nói:

- Quốc tính gia ở Đài Loan anh hùng là thế mà sao sinh ra con cháu hèn mạt như vậy?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hắn là quân lộn giống, không phải cốt huyết của Trịnh Thành Công.

Trịnh Khắc Đẳng tức giận đến cùng cực, ngón tay lại đau thấu xương mà không dám nói câu gì, đành mím môi ngậm miệng.

Ngô Lục Kỳ nói:

- Gã này trở về Đài Loan tất kiếm chuyện với tổng đà chúa. Chi bằng chặt đứt hẳn làm hai đoạn để trừ mối lo về sau

Trịnh Khắc Đẳng vội nói:

- Không! Không có đâu! Tại hạ về tới Đài Loan nhất định yêu cầu gia gia phong cho Trần tiên sinh làm quan lớn.

Mã Siêu Phong hừ một tiếng rồi hỏi:

- Tổng đà chúa của bọn ta thêm quan tước lắm sao?

Rồi khế bảo Ngô Lục Kỳ:

- Hẳn là con Trịnh vương gia ở Đài Loan. Nếu chúng ta giết hẳn, e rằng Tổng đà chúa bị mang tiếng là người bất trung bất nghĩa.

Trần Vĩnh Hoa tuân lệnh Trịnh Thành Công sáng lập ra Thiên Địa Hội. Ông là thủ lĩnh của hội này, nhưng vẫn là thuộc quan của Diên Bình quân vương ở Đài Loan. Nếu anh em trong hội lại hạ sát con của Diên Bình Vương thì thì dù Trần Vĩnh Hoa chẳng hiện diện tại trường, cũng không tránh khỏi mối liên quan.

Ngô Lục Kỳ nghĩ như vậy là phải. Lão rung tay một cái đứt đứt dây trói Trịnh Khắc Đẳng, xách gã lên quát:

- Cút đi cho khuất mắt.

Lão liệng gã lên bờ.

Trịnh Khắc Đẳng khác nào người đăng vân giá vụ bay trên cao. Người gã lơ lửng không gian, miệng thét lên be be. Gã yên trí rớt xuống là gân cốt phải nát nhừ. Ngờ đâu lúc hạ mình xuống, dất dặt vào đám cỏ trượt về phía trước mấy trượng. Tuy nhiên gã cũng bị rung động, toàn thân đau nhức, có điều chưa bị thương. Gã lồm cồm bò dậy rồi chạy đi thật nhanh.

Ngô Lục Kỳ và Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách.

Mã Siêu Hưng nói:

- Gã này làm cho Quốc tính gia phải mất mặt.

Ngô Lục Kỳ hỏi:

- Thằng lỏi đó đã sát thương anh em bản hội và hãm hại Tổng đà chúa trong trường hợp nào?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Câu chuyện này dài lắm. Chúng ta hãy lên bờ tìm chỗ ngồi yên ổn rồi tiểu đệ tường thuật lại cho Ngô đại ca hay.

Gã đưa mắt nhìn lên trời nói:

- Bên này toàn mây đen dày đặc, e rằng trời còn mưa lớn nữa. Chúng ta mau lên bờ quách.

Ngô Lục Kỳ đứng ở đầu thuyền. Gió thổi mạnh làm cho áo lão bay phành phạch. Chòm râu cung rung động. Lão lớn tiếng hò:

- Trận mưa này chắc là ghê gớm lắm. Chúng ta hãy neo thuyền lại giữa sông. Ngồi trong thuyền giữa lúc cuồng phong sậu vũ mà uống rượu, truyện trò mới thú.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Con thuyền nhỏ này không chịu nổi gió bị lật thì làm thế nào?

Mã Diêu Hưng mỉm cười đáp:

- Cái đó thì Vi hương chủ bất tất phải quan tâm.

Y quay lại dặn thủy thủ mấy câu. Thủy thủ vâng lời quay thuyền ra rồi kéo buồm lên.

Lúc này thế gió lớn dần. Cánh buồm phồng lên đưa con thuyền chạy ra giữa dòng sông nhanh như tên bắn.

Óng sông rất lớn. Con thuyền nhỏ chọt đưa lên cao, chọt hạ xuống thấp. Nước sông bắn lên tung toé.

Vì Tiểu Bảo ngoại hiệu là Tiểu Bạch Long, nhưng không biết bơi lội. Gã lại còn nhỏ tuổi nên sợ tái mặt. Bây giờ trông gã chẳng xứng với chữ "Long" chút nào.

Ngô Lục Kỳ cười nói:

- Vi huynh đệ! Ta cũng không biết bơi lội.

Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Ngô đại ca không biết bơi lội ư?

Ngô Lục Kỳ lắc đầu đáp:

- Trước nay ta không học bơi lội, hễ thấy nước là nhưc đầu văng óc.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì... sao đại ca lại bảo cho thuyền ra giữa sông?

Ngô Lục Kỳ cười đáp:

- Việc thiên hạ càng nguy hiểm ta càng muốn xông vào. Nhiều lắm sóng đánh lật thuyền, anh em ta sẽ làm thủy quỷ dưới sông Liễu Giang là cùng chứ có gì trọng đại? Huống chi ngoại hiệu của Mã đại ca là Tây Hải thần giao, công phu lội nước há phải tầm thường? Mã đại ca! Bọn tại hạ xin nói trước: Nếu thuyền bị lật thì đại ca phải cứu viện Vi huynh đệ trước tiên, thứ hai là cứu Ngô mỗ.

Mã Siêu Hưng cười đáp:

- Hay lắm! Chúng ta cứ thế.

Vi Tiểu Bảo nghe nói cũng hơi yên dạ.

Lúc này sóng gió càng lớn hơn. Con thuyền nhỏ cười sóng lúc vọt lên cao mấy trượng, rồi đột nhiên nhào xuống, tựa hồ muốn chui xuống đáy sông.

Vi Tiểu Bảo thỉnh thoảng lại bị hất tung lên rồi đánh xuống. Ngồi trên ván gỗ trong khoang thuyền, gã thét lên lạnh lạnh:

- Trời ơi! Hồng bát rồi.

Giữa lúc ấy mũi thuyền vang lên những tiếng lách cách. Trận mưa to đổ xuống ào ào. Những đèn lồng ở đầu thuyền và cuối thuyền đều bị nước cuốn đi. Đèn lửa trong khoang thuyền cũng bị tắt ngấm.

Vi Tiểu Bảo lại la lên:

- úi chao! Nguy đến nơi rồi.

Đèn lửa tắt hết, ngồi trong thuyền nhìn ra chỉ thấy sóng nước trắng xoá. Mưa to gió lớn, khí thế cực kỳ kinh hãi.

Mã Siêu Hưng trấn an Vi Tiểu Bảo:

- Huynh đừng sợ. Trận mưa gió này tuy lợi hại, nhưng đã có tại hạ thân hành bẻ lái thuyền.

Y liền ra phía sau thuyền, miệng quát thét t bọn thuyền phu hạ buồm xuống.

Nhưng lúc này gió quá to, hai tên thuyền phu vừa chạy đến bên cột buồm xuyết nữa bị thổi bay xuống sông. Chúng liền ôm chặt lấy cột buồm không dám buông tay ra nữa. Giữa trận cuồng phong, con thuyền tròn trĩnh rất dữ.

Vi Tiểu Bảo bị hất ra mé tả, gã thét lên lanh lảnh, trong bụng rửa thắm:

- Lão khiêu hoá khốn kiếp kia đưa ra con mẹ nó ý kiến cổ quái này. Chính lão cũng không biết lợi nước, sao chẳng chỗ tử tế mà chơi, lại muốn đùa giỡn với sóng to gió cả giữa dòng sông. Mưa to gió lớn thế này thì da bụng con bà nó dày mãi ra.

Ngoài trời mưa to gió lớn, nước hắt vào khoang thuyền. Vi Tiểu Bảo toàn thân ướt đầm cả trong lẫn ngoài, không còn mảnh quần áo nào khô.

Bỗng nghe lách cách một hồi, cánh buồm hạ xuống. Con thuyền nghiêng đi.

Vi Tiểu Bảo đập đầu vào kỷ trà đánh "chát" một tiếng, đau đớn vô cùng. Gã hoảng sợ nghĩ thắm:

- Ta chưa có điều gì không phải với Hồ đại ca mà sao bữa này lại sắp chết chìm dưới lòng sông Liễu Giang này.

Rồi gã tự nhủ:

- Trời ơi! Phải rồi! Lúc ta phát thệ, trong lòng có ý man trá bất lương, toan bài lừa gạt Hồ đại ca, nên khó lòng tránh khỏi tai họa. Nam mô Quán Thế Âm Bồ tát! Nam mô Ngọc Hoàng Thượng Đế! Thập điện Diêm Vương! Cứu khổ cứu nạn. Vi Tiểu Bảo này thành tâm thiện chí quyết tâm cùng Hồ đại ca chung hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn.

Giữa lúc mưa gió ào ào, bỗng nghe Ngô Lục Kỳ lớn tiếng hát:

Dây lòng phần nộ ngộ cùng ai?

Giọt lệ già nua dạ ái hoài
Trong chốn cô thành mong cứu viện
Tàn quân huyết chiến luống bi ai
Đoái trông cố quốc lòng đau xót
Trùng vi khôn nổi vượt ra ngoài
Trường giang một dải ba ngàn dặm
Nỡ để về tay kẻ khác loài
Vạn sự biến thành mây khói hết
Dạt dào phong vũ sóng vang trời

Tiếng hát trên sông vọng đi rất xa. Mưa to gió lớn không lẫn át được thanh âm của Ngô Lục Kỳ.

Mã Diêu Hưng ở đằng lái thuyền lớn tiếng hoan hô.

Vì Tiểu Bảo nghe giọng hát khảng khái hiên ngang mà chẳng hiểu ý tứ gì trong từ khúc. Gã mắng thầm:

- Gã đã tốt tiếng như vậy, sao không lên sân khấu làm kép hát? Lại đi ngoác miệng ra mà van xin "Ông bà cô cậu! Bố thí cho chút cơm thừa canh cặn" để ăn cho khỏi chết đói.

Bỗng nghe đằng xa có tiếng người hô:

Non nước ngàn thu để tiếng truyền

Dau lòng huyết lệ khắp Tây Xuyên

Thanh âm ở cách một quãng rất xa, lại giữa lúc trời mưa to gió lớn mà nghe rất rõ, đủ tỏ nội công người kia thâm hậu khôn lường.

Vì Tiểu Bảo còn đang ngơ ngác, bỗng nghe Mã Diêu Hưng lớn tiếng hỏi:

- Có phải Tổng đà chúa đây không? Tiểu đệ là Mã Diêu Hưng ở đây.

Người ở đằng xa đáp:

- Chính thì! Tiểu Bảo có đây không?

Đúng là thanh âm Trần Cận Nam.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa vui mừng la gọi:

- Sư phụ! Đệ tử ở đây.

Nhưng cuồng phong gào thét, thanh âm gã không vọng đi xa được.

Mã Siêu Hưng lớn tiếng:

- Vì hương chủ ở đây. Có cả Hồng Kỳ Ngô hương chủ ở Hồng Thận đường.

Trần Cận Nam hô:

- Hay lắm! Hay lắm! Thảo này tiếng hát cao ngất từng mây.

Giọng ông nói đầy vẻ vui mừng.

Ngô Lục Kỳ lên tiếng:

- Thuộc hạ là Ngô Lục Kỳ, xin tham kiến Tổng đà chúa.

Trần Cận Nam nói:

- Cũng là anh em cả, hà tất phải khách sao.

Thanh âm mỗi lúc một gần, hiển nhiên Trần Cận Nam đang ngồi thuyền bơi lại.

Lúc này mưa gió vẫn chưa ngớt. Vì Tiểu Bảo ở trong khoang thuyền trông ra thấy trên sông một vùng tối đen, có chấm lửa sáng đang từ từ tiến lại. Nguyên trên thuyền Trần Cận Nam có thắp đèn.

Sau một lúc, ánh đèn gần lại. Đầu thuyền hơi chìm xuống, Trần Cận Nam đã nhảy sang.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Sư phụ tới nơi thì cái mạng nhỏ xiu của ta có cơ cứu vãn.

Gã vội chạy ra đón. Trong bóng tối, gã không nhìn thấy Trần Cận Nam, liền lớn tiếng hô:

- Sư phụ!

Trần Cận Nam nắm tay gã cười hỏi:

- Con mưa gió này lớn quá! Người sợ lắm phải không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử không sao cả.

Mọi người vào trong khoang thuyền. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng làm lễ tham kiến.

Trần Cận Nam nói:

- Trần mỗ vào thành không thấy, biết là các vị ở trên sông liền đến đây tìm kiếm, bất ngờ gặp mưa to gió lớn. Nếu Ngô đại ca không hát lớn thì khó lòng mà tìm được.

Ngô Lục Kỳ nói:

- Thuộc hạ ngẫu nhiên cao hứng, không ngờ lại làm trò cười cho Tổng đà chúa.

Trần Cận Nam hỏi:

- Chúng ta xưng hô bằng anh em quách. Phải chăng Ngô đại ca hát khúc Trầm Giang trong bài Đào hoa phiến?

Ngô Lục Kỳ đáp:

- Đúng thế! Bài hát này miêu tả sự Các Bộ tận trung kháng địch rồi chết chìm dưới lòng sông. Ngày thường tiểu đệ rất thích nghe. Lúc nãy trên sông gặp cơn mưa to gió lớn, bất giác cất tiếng hát.

Trần Cận Nam khen ngợi:

- Hát hay lắm! Thật hay lắm!

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Té ra đây là khúc Trầm Giang. Hát khúc gì hay chả hát, lại hát khúc xúi quẩy này. Lão có chết chìm thì miễn cho tiểu đệ khỏi bồi tiếp.

Gió đã nhỏ dần, nhưng vẫn còn mưa lớn đổ xuống mũi thuyền rào rào. Trần Cận Nam và Ngô Lục Kỳ nội công tinh thâm, thanh âm đồng đặc nên tuy trời mưa lớn, hai người vẫn ngồi nói chuyện được.